

Den åttende er av de syv – Nummer to

Riker i bibelsk profeti

Jeff Pippenger

2023-09-15

I den foregående artikkelen påviste vi at millerittene ikke kunne se Roma som noe annet enn hedensk og pavelig Roma, selv om de behandlet forskjellene mellom disse to maktene. For millerittene førte ikke forskjellene mellom hedensk og pavelig Roma dem til å erkjenne at det pavelige Roma var det femte riket som fulgte etter det fjerde riket, det hedenske Roma. Etter skuffelsen i 1844 identifiserte søster White de tre maktene i Åpenbaringen 12 og 13 som dragen i kapittel 12, deretter pavedømmet, som dyret som steg opp av havet i kapittel 13, som ble etterfulgt av De forente stater som dyret som steg opp av jorden. Etter at grunnvollen var lagt, åpnet Herren lyset over den trefoldige foreningen av dragen, dyret og den falske profet, som i Åpenbaringen kapittel 16 fører verden til Harmageddon.

Den profetiske linjen der disse symbolene finnes, begynner med Åpenbaringen 12, med dragen som søkte å ødelegge Kristus ved Hans fødsel. Det sies at dragen er Satan (Åpenbaringen 12,9); det var han som påvirket Herodes til å la Frelseren drepe. Men Satans fremste redskap i krigen mot Kristus og Hans folk gjennom de første århundrene av den kristne tidsalder var Romerriket, hvor hedendommen var den rådende religion. Slik representerer dragen primært Satan, men er i sekundær forstand et symbol på det hedenske Roma.

I kapittel 13 (versene 1–10) beskrives et annet dyr, «likt en leopard», som dragen gav «sin makt og sitt sete og stor myndighet». Dette symbolet, slik de fleste protestanter har trodd, representerer pavedømmet, som overtok den makt og det sete og den myndighet som en gang var innehatt av det gamle Romerriket. Om det leopardlignende dyret blir det erklært: «Det ble gitt ham en munn som talte store ord og bespottelser.... Og han åpnet sin munn til bespottelse mot Gud, for å spotte Hans navn og Hans tabernakel og dem som bor i himmelen. Og det ble gitt ham å føre krig mot de hellige og å overvinne dem; og det ble gitt ham makt over alle stammer og tungemål og folkeslag.» Denne profetien, som er nesten identisk med beskrivelsen av det lille hornet i Daniel 7, peker utvilsomt på pavedømmet.

«‘Det ble gitt ham makt til å fortsette i førtito måneder.’ Og, sier profeten, ‘jeg så et av hans hoder liksom såret til døden.’ Og videre: ‘Den som fører i fangenskap, skal selv gå i fangenskap; den som dreper med sverd, må selv bli drept med sverd.’ De førtito månedene er det samme som ‘en tid og tider og en halv tid’, tre og et halvt år, eller 1260 dager, i Daniel 7 — den tiden da pavemakten skulle undertrykke Guds folk. Denne perioden, slik det er fastslått i de foregående kapitlene, begynte med pavedømmets overhøyhet i år 538 e.Kr. og endte i 1798. På den tiden ble paven tatt til fange av den franske hæren, pavemakten fikk sitt dødelige sår, og forutsigelsen ble oppfylt: ‘Den som fører i fangenskap, skal selv gå i fangenskap.’»

«På dette punkt innføres et annet symbol. Profeten sier: ‘Og jeg så et annet dyr stige opp av jorden; og det hadde to horn lik et lam.’ Vers 11. Både dette dyrets utseende og måten det

stiger opp på, viser at den nasjon det fremstiller, er ulik dem som ble fremstilt under de foregående symboler. De store riker som har hersket over verden, ble framstilt for profeten Daniel som rovdyr, idet de steg opp da 'himlens fire vinder brøt løs på det store hav.' Daniel 7:2. I Åpenbaringen 17 forklarte en engel at vann betyr 'folk og skarer og nasjoner og tungemål.' Åpenbaringen 17:15. Vinder er et symbol på strid. Himlens fire vinder som bryter løs på det store hav, fremstiller de fryktelige scener av erobring og omveltning hvorved riker har nådd til makt.»

«Men dyret med lamlignende horn ble sett «stige opp av jorden». I stedet for å omstyrte andre makter for å grunnfeste seg, må den nasjon som således fremstilles, oppstå på et tidligere ubebodd område og vokse frem gradvis og fredelig. Den kunne derfor ikke oppstå blant den gamle verdens tett befolkede og kjempende nasjonaliteter — det opprørte hav av «folk og skarer og nasjoner og tungemål». Den må søkes på det vestlige kontinent.»

«Hvilken nasjon i den nye verden var det som i 1798 var i ferd med å stige frem til makt, gav løfte om styrke og storhet, og tiltrakk seg verdens oppmerksomhet? Anvendelsen av symbolet tillater intet spørsmål. Én nasjon, og bare én, oppfyller spesifikasjonene i denne profetien; den peker umiskjennelig på Amerikas forente stater. Gang på gang er tanken, ja nesten de nøyaktige ordene, fra den hellige skribent ubevisst blitt brukt av taleren og historikeren når de har beskrevet denne nasjonens oppkomst og vekst. Dyret ble sett 'stige opp av jorden'; og ifølge oversetterne betyr ordet som her er gjengitt med 'stige opp', bokstavelig 'å vokse eller skyte opp som en plante'. Og, som vi har sett, måtte nasjonen oppstå på et område som tidligere ikke var bebodd. En fremtredende forfatter, idet han beskriver De forente staters fremvekst, taler om 'mysteriet ved dens fremkomst fra tomheten' og sier: 'Som et stille frø vokste vi til et imperium.' — G. A. Townsend, *The New World Compared With the Old*, side 462. Et europeisk tidsskrift omtalte i 1850 De forente stater som et vidunderlig imperium, som var 'i ferd med å tre frem', og som 'midt i jordens stillhet daglig la til sin makt og stolthet'. — *The Dublin Nation*. Edward Everett sa i en tale om denne nasjonens pilegrimske grunnleggere: 'Søkte de et tilbaketrukket sted, uanselig i kraft av sin ubemerkethet, og trygt i sin avsides beliggenhet, hvor den lille menigheten i Leyden kunne nyte samvittighetsfrihet? Se de mektige landområder over hvilke de, ved fredelig erobring, ... har båret korsets bannere!' — Tale holdt i Plymouth, Massachusetts, 22. des. 1824, side 11.»

«'Og det hadde to horn lik et lam.' De lamlignende hornene viser til ungdom, uskyld og saktmodighet, og fremstiller på treffende vis De forente staters karakter slik den ble framstilt for profeten idet den «steg opp» i 1798. Blant de kristne landflyktige som først flyktet til Amerika og søkte et tilfluktssted fra kongelig undertrykkelse og prestelig intoleranse, var det mange som besluttet å opprette en regjering på det brede grunnlag av borgerlig og religiøs frihet. Deres synspunkter kom til uttrykk i Uavhengighetserklæringen, som framsetter den store sannhet at «alle mennesker er skapt like» og utrustet med den umistelige retten til «liv, frihet og streben etter lykke». Og Grunnloven sikrer folket retten til selvstyre ved å fastsette at representanter valgt ved folkets stemme skal vedta og håndheve lovene. Religionsfrihet ble også gitt, idet enhver fikk tillatelse til å tilbe Gud i samsvar med sin samvittighets bud. Republikanisme og protestantisme ble nasjonens grunnleggende prinsipper. Disse prinsippene er hemmeligheten bak dens makt og framgang. De undertrykte og nedtråkte over hele

kristenheten har vendt seg til dette landet med interesse og håp. Millioner har søkt til dets kyster, og De forente stater har steget fram til en plass blant jordens mektigste nasjoner.»

«Men dyret med horn som et lam ‘talte som en drage. Og det utøver all den første dyrets makt for dets øyne, og får jorden og dem som bor der, til å tilbe det første dyret, hvis dødelige sår ble leget; ... idet det sier til dem som bor på jorden, at de skal lage et bilde av dyret, det som hadde sår av sverd og levde.’ Åpenbaringen 13:11–14.» The Great Controversy, 438–441.

Avsnittet påviser at kapittel tolv og tretten identifiserer dragen, dyret og den falske profet, de tre maktene i Åpenbaringen seksten som fører verden til Harmageddon. Disse tre maktene har hver sine særlige kapitler som omhandler den samme profetiske historie. De siste seks versene i Daniel elleve begynner med ordene: «Og ved endens tid», som var 1798. Deretter identifiserer de seks versene pavedømmets siste bevegelser inntil Mikael i vers én i Daniel tolv står fram, og menneskets prøvetid avsluttes og innleder de sju siste plagene. I vers førtifire i kapittel elleve fremstilles timens budskap, som opprører pavedømmet og igangsetter det blodbadet som finner sted like før prøvetiden avsluttes, som «tidender fra øst og fra nord».

Budskapet fra øst og nord representerer det siste advarselsbudskap, for det forkynnes like før Mikael står fram. Det er den tredje engels budskap som forkynnes under utgytelsen av Den Hellige Ånd. Daniel framstilte budskapet som todelt. Budskapet fra «nord», som gjør pavedømmet rasende, er budskapet som identifiserer «kongen i nord» som den pavelige makt, og budskapet fra «øst» er budskapet om østens barn, som er islam. Det har naturligvis også andre viktige betydninger, men øst er et symbol på islam, og antikrist er forfalskningen av den sanne Kongen i nord. Den tredje engels budskap, som advarer mot å motta merket til kongen i nord (dyrets merke), advarer også om at islam vil slå til på det tidspunkt da misgjerningens beger er fullt for De forente stater, og De forente stater fyller sitt misgjerningens beger ved søndagsloven.

Åpenbaringen tretten, fra og med vers elleve og videre, identifiserer den selvsamme profetiske historien, og den begynner også ved endetiden i 1798.

«Hvilken nasjon i den nye verden var i 1798 i ferd med å stige fram til makt, ga løfte om styrke og storhet og tiltrakk seg verdens oppmerksomhet? Anvendelsen av symbolet tillater ingen tvil. Én nasjon, og bare én, oppfyller kjennetegnene i denne profetien; den peker umiskjennelig på Amerikas forente stater.» The Great Controversy, 440.

Den samme profetiske historien omtales i Åpenbaringen tretten, vers elleve til atten, som omtales i Daniel elleve, vers førti til førtifem. Som med versene i Daniel ender beretningen om De forente staters rolle med nådetidens avslutning idet De forente stater tvinger verden til å ta imot dyrets merke. Deretter, slik som i Daniel elleve, blir budskapet for denne time framstilt i kapittel fjorten. Det er den samme struktur i begge avsnitt, med det unntak at versene i Daniel beskriver pavemaktens virksomhet, mens Åpenbaringen tretten identifiserer De forente staters rolle. Med disse to linjene finner vi at kapittel sytten i Åpenbaringen dekker den samme historien, men framhever dragens rolle, framstilt som ti konger, som er De forente nasjoner. De tre kapitlene som er betraktet, linje på linje, identifiserer dragen, dyret og den falske profets rolle, hvilke i kapittel seksten leder verden til Harmageddon, så det er av betydning at Johannes underretter oss om at når

kapittel sytten begynner, er det en av englene som hadde utøst de sju siste plagene, som kommer for å fortelle Johannes om dommen over skjøgen Roma.

Og ein av dei sju englane som hadde dei sju skålene, kom og tala med meg og sa til meg: Kom hit; eg vil syna deg dommen over den store skjøkja som sit ved mange vatn, ho som kongane på jorda har drive hor med, og dei som bur på jorda, er vortne drukne av vinen frå hennar hor. Openberringa 17:1, 2.

Hos millerittene dreide det seg om det hedenske Roma og det pavelige Roma, men ved enden dreier det seg om trefoldsunionen. På samme måte som i hennes identifikasjon av disse tre maktene i kapittel tolv og tretten, identifiserer hun klart kvinnen i kapittel sytten som pavedømmet.

Kvinnen [Babylon] i Åpenbaringen 17 beskrives som «kledd i purpur og skarlagen og smykket med gull og edelstener og perler, med et gullbeger i hånden fullt av styggedommer og urenhet: ... og på hennes panne var det skrevet et navn: 'Mysteriet, Babylon den store, mor til skjøgene.'» Profeten sier: «Jeg så kvinnen drukken av de helliges blod og av Jesu martyrs blod.» Babylon blir videre erklært å være «den store byen som hersker over kongene på jorden». Åpenbaringen 17:4–6, 18. Den makten som gjennom så mange århundrer opprettholdt despotisk herredømme over kristenhetens monarker, er Roma.» The Great Controversy, 382.

Så, når begynner den profetiske historien som er framstilt i kapittel sytten?

Og han førte meg i ånden ut i ørkenen; og jeg så en kvinne sitte på et skarlagenrødt dyr, fullt av spottende navn, med sju hoder og ti horn. Og kvinnen var kledd i purpur og skarlagen og prydet med gull og edelstener og perler, og i sin hånd hadde hun et gullbeger fullt av styggedommer og hennes horelivs urenhet. Og på hennes panne var det skrevet et navn: MYSTERIUM, DET STORE BABYLON, MOR TIL SKJØGENE OG TIL JORDENS STYGGEDOMMER. Og jeg så kvinnen drukken av de helliges blod og av Jesu vitners blod; og da jeg så henne, undret jeg meg med stor undring. Åpenbaringen 17:3–6.

For at Johannes skal se kvinnen, blir han profetisk ført ut i ødemarken, som Johannes selv allerede i kapittel tolv har identifisert, gjennom de to vitnene, med de ett tusen to hundre og seksti år med pavelig herredømme.

Og kvinnen flyktet ut i ørkenen, hvor hun har et sted beredt av Gud, for at de skulle fø henne der i ett tusen to hundre og seksti dager.... Og kvinnen ble gitt den store ørns to vinger, for at hun skulle fly ut i ørkenen, til sitt sted, hvor hun blir næret en tid og tider og en halv tid, borte fra slangens åsyn. Åpenbaringen 12:6, 14.

Johannes ble profetisk ført inn i ørkenperioden, men vers tre og videre angir nøyaktig hvor i de ett tusen to hundre og seksti årene Johannes ble ført til, for kvinnen hadde allerede blitt drukken av forfølgelsens blod, og hun var allerede «skjøgers mor». Johannes ble ført til slutten av ørkenperioden, for kvinnen hadde allerede drukket av forfølgelsens blod, og de protestantiske kirkene var allerede i ferd med å vende tilbake til hennes fold og bli hennes døtre, for hun ble i den tidsperioden identifisert som «skjøgers mor». Hun hadde allerede døtre. Johannes' vitnesbyrd i kapittel sytten begynner i 1798, slik også den samme profetiske historien gjorde, som representerte dyret i Daniel elleve og den falske profeten i Åpenbaringen tretten.

Akkurat som med de to andre linjene, når kapittel sytten avsluttes, identifiserer så kapittel atten budskapet for timen. Tre profetiske linjer, én for hver del av den tredobbelte unionen. De er alle fremstilt på den samme historiske strukturen, som begynner i 1798 og fortsetter inntil nåtidens avslutning, og alle tre understreker det siste advarselsbudskapet.

Habakkuks tavler behandler emnet i Åpenbaringen sytten i langt større detalj, så jeg vil nå gå direkte til gåten som fremstilles i kapitlet som fremsetter åtte riker i Bibelens profeti.

Og her er den forstand som har visdom. De sju hodene er sju fjell, som kvinnen sitter på. Og det er sju konger: fem er falt, én er, og den andre er ennå ikke kommet; og når han kommer, må han bli værende en kort stund. Og dyret som var, og ikke er, er selv den åttende, og er av de sju, og går til fortapelsen. Åpenbaringen 17:9–11.

Daniel sa til Nebukadnesar: «Du er dette hodet av gull.»

Og overalt hvor menneskenes barn bor, markens dyr og himmelens fugler har han gitt i din hånd og gjort deg til hersker over dem alle. Du er dette hode av gull. Daniel 2:38.

Daniel sa også til Nebukadnesar: «Du, konge, er en kongers konge.»

Du, konge, er kongers konge; for himmelens Gud har gitt deg rike, makt, styrke og herlighet. Daniel 2,37.

Nebukadnesar var «hodet», og han var en konge, ja, han var en kongers konge, for han representerte det første av rikene som var fremstilt i bildet. Nebukadnesar var kongen som var representert ved gull, og andre riker og konger ville bli representert ved de andre metallene i bildet, men Nebukadnesar var den første og derfor kongen over kongene. Et annet nivå, som vi ikke vil ta opp nå, er at Babylons rike representerer det riket som søker å etterligne Kristus, som er den sanne Kongenes Konge.

I begynnelsen av Jesajas vitnesbyrd om de to tusen fem hundre og tjue år lange profetiene (de sju tider i 3. Mosebok 26) identifiserer Jesaja konger som hoder.

For hodet for Syria er Damaskus, og hodet for Damaskus er Resin; og innen sekstifem år skal Efraim bli knust, så det ikke lenger er et folk. Og hodet for Efraim er Samaria, og hodet for Samaria er Remaljas sønn. Dersom dere ikke vil tro, skal dere sannelig ikke bli stående fast. Jesaja 7:7, 8.

Jesaja fastsetter ganske enkelt utgangspunktet for de to tidsperiodene på to tusen fem hundre og tjue år mot det nordlige riket Samaria og det sørlige riket Juda, og idet han gjør det, innbefatter han to vitnesbyrd om at hovedstaden i en nasjon er dens hode, og at kongen er hovedstadens hode. Et «hode» er en konge og et kongerike. I Åpenbaringen blir den samme profetiske linjen tatt opp som i Daniel.

Derfor, når Johannes føres til 1798 og blir stilt overfor gåten som identifiserer at det er syv «hoder», identifiserer han at det er syv riker. Deretter får han vite at fem av hodene eller rikene er falt. I 1798 hadde det femte riket i Bibelens profeti nettopp falt, idet det mottok et dødelig sår som til slutt ville bli leget.

Johannes, som står i endetidens historie i 1798, får også vite at ett av hodene «er». Det sjette riket i Bibelens profeti begynte i 1798, så da Johannes profetisk ble ført til 1798, er riket som da var, De forente stater, og han ble videre gjort kjent med at det sjuende riket fortsatt lå i framtiden i forhold til 1798, for det var ennå ikke kommet. Det sjuende riket som fortsatt lå i framtiden i forhold til 1798, er De forente nasjoner, som er representert ved ti konger, og som er emnet i Åpenbaringen sytten. Men det finnes også et åttende, som er av de sju. Roma kommer alltid fram som det åttende og er av de sju.

Det er mye å si om innholdet i kapittel sytten, men vi identifiserer ganske enkelt de åtte rikene i Bibelens profetier som er fremstilt i kapittel sytten, for å se hvordan millerittenes forståelse av fire riker stemmer overens med de åtte rikene i Åpenbaringen sytten.

Vi vil ta opp dette i den neste artikkelen.